Desè diumenge del temps ordinari

Gen 3,0-15
2 Co 4,13-5,1
Mc 3,20-35

El mal no es pot desarrelar fàcilment de la vida humana. La serp, que sedueix i enganya, enlaira el seu cap de moltes maneres. El mal està ben viu en els conflictes interminables del nostre món i en tantes xacres que l'afeixuguen. Les màximes antigues sovint són reivindicades pels esdeveniments. "El poder corromp i el poder absolut corromp absolutament". O també: "Perquè el mal triomfi, n'hi ha prou que les bones persones no facin res". Hi ha molta gent que mira cap a l'altre costat, mentre que els refugiats s'amunteguen en camps o són retornats a llocs de sofriment. I els nostres propis pecats personals poden ser menys notoris, però no per això menys nocius.

Jesús va treballar per superar el poder i la influència del mal. El que va revelar en la seva acció era el poder de Déu que restaura la creació: guarició i rehabilitació de dones i homes. Però en la reacció cínica dels líders jueus es fa palès que l'orgull i el desig de fer-se el criteri de tot, els motiva a veure en Jesús no el poder visible de l'Esperit de Déu, sinó un truc del diable. El que semblava ser bo no ho podien pas negar, però sí reinterpretar-ho per justificar l'aferrar-se a la seva pròpia posició fixa.

El nostre camí cap a la nova creació implica obertura i humilitat. És un viatge que no implica llocs de privilegi garantit. Fins i tot els familiars de la sang de Jesús no tenen una posició especial en el Regne. Pertànyer a Jesús és igualment obert a tothom; l'única condició és la disposició a comprometre's a fer la voluntat del Pare: estimar de debò. Aquest era el compromís que Adam i Eva no podien fer per si sols, però que ens és obert en Crist i possibilitat per la força de l'Esperit.

L'evangeli de Joan es refereix a l'Esperit Sant amb el terme de 'Defensor', el que ajuda sempre i en qualsevol circumstància, el que dóna seguretat i llibertat interior, l'«Esperit de la veritat», que manté viu en el creient l'esperit, el missatge i l'estil de vida del mateix Crist. Si Jesús alerta severament sobre «la injúria contra l'Esperit Sant» és perquè aquest pecat consisteix precisament en tancar-se a l'acció de Déu en nosaltres, quedant-nos desemparats, sense ningú que ens defensi de l'error i del mal.

Més en concret, «pecar contra l'Esperit» és no sentir-se necessitat de cap salvació. No posar-se, per tant, en camí de salvació. Pot passar que una persona no se senti pecadora. I, naturalment, qui no es reconeix pecador es tanca a l'oferiment del perdó i de la conversió que el portaria a ser alliberat. Però, fins i tot, pot succeir que hom rebutgi la conversió justificant la seva actitud, distorsionant la mateixa manifestació de Déu i manipulant interessadament la crida que se li fa.

Atrapat per la immediatesa de cada dia, l'home de la ciutat moderna viu massa agitat, massa atordit per fora i massa sol per dins com per poder aturar-se a meditar sobre la seva vida, i intentar l'aventura de ser persona. S'acostuma a viure sense respondre la qüestió més vital de la seva vida: per què i per a què viure. El greu és que, quan la persona perd tot contacte amb la seva pròpia interioritat i misteri, la vida cau en la trivialitat i el sense sentit. Hom viu llavors d'impressions, en la superfície de les coses i dels esdeveniments, desenvolupant només l'aparença de la vida. Probablement, aquesta banalització de la vida és l'arrel més important de la increença de no pocs.

ETIQUETES
MAL PODER ESPERIT